

Драконът
настигна принца
и огненият му дъх
жарна плаща му.
Тамино загуби съзнание
и падна, но преди драконът
да го погълне, се чу тропот
на конски копита.
От планината
се спуснаха трите дами
на Царицата на нощта –
Алиа, Талиа и Халей.

– Той изглежда
много мил! – надвеси се
Алиа над принца.
– И благороден... – добави Талиа.
– И изгубен... – каза Халей.
Трите вдигнаха своите вълшебни копия,
направиха заклинание за спасението
на принца и в същия миг драконът
изчезна в безкрайната бездна
на нощното небе.

Дамите на
Царицата на нощта

се запътиха да разкажат на господарката си
за красивия младеж, но ненадейно иззад близката
скала се подаде чудноват човек с пъстра дреха от пера.

– О! – забеляза го Алиа. – Това е Папагено, ловецът
на птици! Здравей, Папагено! Знаеш ли кой е този младеж?
– Знам, разбира се. Принц Тамино. Аз го спасих от дракона!

Ако не бях аз, нямаше да е жив... – започна да се хвали Папагено.
– Лъжеш! – ядоса се Халей. – Не ти, а ние прогонихме дракона.
Халей веднага направи заклинание и на устата на Папагено увисна
капинар – да я държи затворена, за да мълчи и да не лъже.

– Ммм! Ммм! – ръмжеше Папагено и напразно
се опитваше да каже нещо.

– Е, сега ще се научиш да не лъжеш! – разсмя се Талита.

